

ZPRAVODAJ

FARNOSTÍ: Pardubice, Mikulovice, Rosice a Třebosice

04/25

Vydává Římskokatolická farnost – arciděkanství Pardubice
www.farnost-pardubice.cz | pro vnitřní potřebu | cena 20 Kč

Rozloučení není okamžikem beznaděje...

Milí farníci,

v srpnu 2021 jsem začal působit jako kaplan v Pardubicích. Přišel jsem z Litomyšle, kde jsem pracoval 3 roky. V letošním roce nastal okamžik, kdy po 4 letech odcházím na další už samostatné místo jako administrátor farnosti Rokytnice v Orlických horách. Okamžik loučení nikdy není okamžikem beznaděje - velmi často tuto větu používám při pohřbech, kdy odevzdávám zemřelého člověka Božímu milosrdenství a přeji mu šťastnou věčnost. Po odchodu člověka z tohoto světa můžeme mít pocit smutku a beznaděje. Jako věřící lidé máme jistotu a naději v Bohu, našem Spasiteli, že se jednou všichni potkáme s našimi blízkými. Stejný pocit můžeme mít při loučení s knězem, který mění farnost. Člověk je společenská bytost, která potřebuje navazovat vztahy, poznávat lidi, jejich problémy a potřeby.

Během 4 let v pardubické farnosti jsem poznal mnoho lidí. K některým jsem měl bližší vztah, s některými jsem se jenom třeba pozdravil po bohoslužbě. Během toho času jsem navázal přátelství ve společenství rodin, seniorů, mládeže. Nezapomenu na dětské mše, které mi dávaly hodně radostí, zvláště, když jsem kázal dětem. Děkuji ministrantům a mládeži za společné chvíle, nejenom v kostele u oltáře, ale i na výletech. Velkou radostí pro mě bylo osobní setkávání, zpovědi, rozhovory o všem možném, třeba u vína nebo kafe. Moc si toho vážím a děkuji za důvěru.

Když jsme dali do ohlášek informace o změnách ve farnosti, spousta lidí mi říkalo: „Otče, to je škoda. My jsme si už na vás zvykli.“

Na jedné straně jsou taková slova potěšující. Na druhé straně takový je život kněze. Musí být připraven na odchod, na změnu farnosti, ačkoliv z lidského hlediska je to těžké. V Pardubicích jsem prožil mnoho krásných okamžiků, za které Nejvyššímu Bohu a vám děkuji. Omlouvám se za své chyby a nedostatky nebo za to, že ne vždycky jsem dal dobrý příklad. Mnozí říkají, že kněz se má odpoutat od farnosti, ve které působil a věnovat se lidem, ke kterým byl poslán. Od 1. srpna budu vzdálený od Pardubic 64 km. Na faru v Rokytnici, kde budu bydlet, je to od Pardubic 1 h, 8 min. autem. Pokud budete mít cestu nebo chvíli času, můžete přijet na návštěvu. Fyzicky se odpoutám, ale na to, co jsem tady prožil, nezapomenu. Naopak budu rád, když přátelství bude pokračovat. Odcházím do nové farnosti s nadějí, že Pán Ježíš, který mě povolal do kněžské služby, mi dá odvahu a sílu, abych mohl s radostí sloužit lidem v mně svěřené farnosti. Nemám plány nebo recept na to, jak nebo co budu přesně dělat. Mám takový pohled, že nejdu do Rokytnice něco ožивovat nebo dělat revoluce, ale spíš jdu, abych s lidmi, kteří tam žijí, pokračoval na cestě víry. Chci poznávat jejich problémy a radosti. Seznámit se s historií farnosti. Především ale chci hlásat evangelium. To je můj hlavní úkol. Proto vás moc prosím o modlitbu.

Děkuji ještě jednou všem farníkům za všechno. Zvláštní poděkování patří panu biskupovi Josefovi, který byl přes 4 roky pro mě nejen sousedem, ale vnímal jsem ho vždycky jako takového opravdového faráře, který udělal z fary domov, kde se člověk může cítit dobře. Dával vždycky dobré rady a byl mi příkladem služby i pokory. Samozřejmě děkuji otci Antonínovi, Jendovi, Tomášovi, Marianovi, vikárovi Radkovi a kněžím z vikariátu, spolubratrům salesiánům a jáhnům za společně strávený čas.

Prosím vás o modlitbu nejen za mě, ale také za Jeronýma, který se 23. srpna stane jáhnem a dá-li Pán Bůh, i knězem. Jeronýma znám už 7 let z Litomyšle. Je to skvělý člověk, kamarád. Přijměte ho, prosím, tak, jako jste přijali mě, aby se v pardubické farnosti cítil dobře. Odcházím z Pardubic s nadějí, že mi Bůh dá sílu do další služby v nové farnosti. Bratři a sestry, ať se vám daří!

Požehnej vás všemohoucí Bůh, Otec, Syn i Duch Svatý.

• *P. Piotr Antkiewicz*

Krátké aktuality

Změny bohoslužeb o prázdninách

Od 29. června nebudou nedělní dětské mše sv. v 10:00.

Ve všední dny budou bohoslužby v kostele sv. Jana Křtitele pouze ráno v 6:30 a večer v 18:00, včetně čtvrtku. Vzhledem k uzavření kostela sv. Bartoloměje budou veškeré nedělní bohoslužby (až do 14. září) přesunuty do klášterního kostela.

U salesiánů bude v neděli sloužena pouze mše svatá v 9:00.

Z tohoto pořadu bohoslužeb bude navíc několik výjimek:

- 5.7. Slavnost sv. Cyrila a Metoděje - 9:00 a 18:00 v kostele sv. Jana
- 27.7. Poutní mše sv. u kapličky sv. Anny v 17:00 (nebude mše sv. v kostele sv. Jiljí)
- 15.8. Slavnost Nanebevzetí Panny Marie – mše sv. v 18:00 bude v klášterním kostele
- V Třebosicích bude mše sv. v neděli v 8:00 pouze 13., 20. a 27. července a 3., 17. a 31. srpna.

Na nástěnkách budou vyvěšeny rozpisy mší svatých sloužených v našich farnostech. Zároveň tyto informace naleznete na webových stránkách farnosti.

Úřední hodiny o prázdninách

Vzhledem k dovoleným budou úřední hodiny omezeny pouze na úterý a čtvrtek 9:00–11:00. To však neznamená, že nemůžete přijít na faru či do kanceláře i v jiné dny či hodiny a zkusit zazvonit. Jistější je však si schůzku (zvláště s knězem) předem domluvit i telefonicky.

V době dovolené pastorační asistentky Pavly Bednářové (1.-18. 7.) bude kancelář uzavřena a je nutné se na schůzce domluvit telefonicky s P. Janem Uhlířem (tel.: 777 339 233).

Svátost smíření

Vzhledem k prázdninovému režimu a uzavření kostela sv. Bartoloměje bude zpovědní den ve čtvrtek 3. a 31. července v kostele sv. Jana Křtitele a pouze v době 10:00 – 14:00. Na první pátek se bude zpovídat v obvyklé době 16:00 – 18:00 v kostele sv. Jana Křtitele.

Loučení, přivítání, jáhenské svěcení

Otec Piotr bude poslední mše sv. v naší farnosti slavit v neděli 27. července. O týden později přivítáme Jeronýma Pelikovského, otce Luboslava uvítáme o 14 dní později. Jeroným bude mít v srpnu duchovní cvičení a v sobotu 23. srpna při mši sv. ve 14:30 přijme ve své rodné farnosti v Litomyšli jáhenské svěcení. Všichni jste srdečně zváni.

Rozhovor s otcem Piotrem najdete na str. 36
a krátké představení nově příchozích na str. 6 a 7.

Oslava svátku sv. Bartoloměje – ostatky a pouť do Kunetic

V závěru prázdnin bude naše farnost slavit svátek svého patrona - sv. Bartoloměje. Vzhledem k uzavřenému farnímu kostelu to však bude trochu netradiční slavení. Možná i díky tomu si uvědomíme spojitost se sv. Bartolomějem, jehož pomoc a ochrana není vázána na místo.

Přesto s námi bude sv. apoštol přítomen i „fyzicky“, neboť naše farnost dostala od pražského arcibiskupství částechku ostatků tohoto světce, které do Čech přivezl, možná i za přítomnosti prvního pražského arcibiskupa, našeho Arnošta z Pardubic, Karel IV. Malý relikviář bude vystaven při všech mších sv. o svátku sv. Bartoloměje v neděli 24. srpna a v září bude umístěn do nového oltáře. O ostatcích si můžete více přečíst v článku P. Radka Martínka na str. 12.

Abychom mohli tento den prožít i jako „poutníci naděje“, rád bych vás pozval na pout do sousední farnosti, do kostela sv. Bartoloměje v Kuněticích. V neděli 24. srpna bychom vyšli ve 14:00 od našeho kostela sv. Bartoloměje a v Kuněticích bychom sloužili poutní mši sv. v 16:00. Podél Labe je to 7,5 km, takže můžete dojet i individuálně na kole či autem. Po mši sv. zvu všechny děti na zmrzlinu.

Svěcení nového oltáře a farní den – 21. září

Dá-li Pán, o prázdninách proběhne plánovaná úprava liturgického prostoru v kostele sv. Bartoloměje, včetně umístění nového oltáře. Slavnost svěcení oltáře se uskuteční v neděli 21. září při mši sv. v 9:00. Protože na počátku myšlenky úpravy liturgického prostoru byl před lety pan biskup Josef společně s otcem Antonínem, poprosil jsem ho, aby se svěcení ujal on sám.

Na pastorační radě bylo domluveno, že ten den nebude mše sv. v klášterním kostele a po samotné slavnosti bude následovat farní den na zahradě. Praktické a technické podrobnosti, včetně návrhu nového ambonu a svící, naleznete v článku Lukáše Pavlíka na str. 10.

Začátek školního roku a výuka náboženství

První mše sv. pro děti v 10:00 v klášterním kostele bude poslední prázdninovou nedělí - 31. srpna. Při mši sv. budou požehnány i školní potřeby a pomodlíme se nejen za děti a jejich rodiče, ale i za učitele a vychovatele.

Výuka náboženství začne v druhé polovině září a bude organizována podobně jako v předešlých letech. Ve čtvrtek na faře od 15:45 (první stupeň) a od 16:45 (předškoláci a 1. třída) a v pátek odpoledne u salesiánů. Bližší informace s přihláškou najdete v srpnu na webových stránkách či v ohláškách.

700 let Rosic

V sobotu 13. září si městská část Pardubic, Rosice nad Labem, bude připomínat 700 let od první písemné zmínky. Na místním hřišti bude připraven celodenní program. Farnost k oslavám přispěje pátečním koncertem pěveckého sboru Continuo v 18:00, kterým se prakticky slavnosti otevrou a nedělní bohoslužbou za všechny živé i zesnulé obyvatele Rosic v 8:00 se oslavy završí. Pokud si chcete připomenout historii místního kostela sv. Václava, najdete ji na str. 30.

Poděkování otci Piotrovi

Přemýšlel jsem, které momenty se mi při vzpomínce na Piotrovo působení automaticky vybaví. Bylo by jich více, ale vybral jsem tyto tři: Liturgie, květiny, děti. Krásný zpěv, hezké ornáty, používání kadidla, stručné kázání, jednoduché ohlášky, ... Nádherná výzdoba chrámů, krásné fotky rozkvetlých květin, ... Ministrantské schůzky, výlety, grilování, dětské mše sv., příprava na první sv. přijímání, ...

V souvislosti s dětmi se mi vybavují dvě konkrétní situace, které mi zůstaly vryty v srdci. Obě souvisejí se čtvrtěčným náboženstvím. Jedna je starší a ta druhá nedávná. Jdu po schodišti a slyším v patře plačící dítě. Přicházím právě ve chvíli, kdy Piotr otvírá dveře učebny a velmi laskavě a citlivě malé dítě těší.

Zastupuji na hodině náboženství a s dětmi si o něčem povídám. Hovor nás přivede i k otci Piotrovi. Jedna dívka se ptá, kdo to je, a jiná velmi spontánně a hezky odpovídá: „To je ten hodný kněz“.

Každý má své dary a každý jiným způsobem obdarovává. Piotře, děkuji za vše, čím jsi nás obohatil a co Bůh skrze tebe farnosti daroval.

• Jan Uhlíř

Představení nově příchozích

Od 1. srpna přijdou do naší farnosti dva noví Boží služebníci. Abychom věděli, na koho se těšit, poprosili jsme oba o malý medailonek.

P. Ľuboslav Hromják

Som kňazom Spišskej diecézy. Pochádzam zo Spišského Podhradia, ktorého historické centrum spolu so Spišským hradom a Spišskou Kapitulou boli v roku 1993 zapísané do UNESCO. To malo v mojom prípade za následok, že po ukončení teologických štúdií a kňazskej vysviacky 9. septembra 2000 ma vzhľadom na môj záujem o históriu spišský biskup František Tondra po dvoch rokoch pastoračnej služby kaplána v Spišskej Novej Vsi v rokoch 2000-2002 poslal na postgraduálne štúdiá cirkevných dejín a sakrálného umenia na Pápežskú Gregoriánsku univerzitu do Ríma. Pôsobil som v rokoch 2009-2024 akademicky na Teologickom inštitúte Teologickej fakulty KU v Spišskej Kapitule – Spišskom Podhradí, pastoračne som v tomto období celý čas pôsobil ako výpomocný duchovný v Spišskom Podhradí. Od roku 2022 prednášam ako hostujúci profesor na Pápežskej Gregoriánskej univerzite v Ríme výberové predmety. V roku 2024 som bol zaradený do pastoračnej služby za farského vikára do Spišskej Belej. V rokoch 2009 – 2015 som bol vicepostulátorom kauzy blahorečenia Božieho sluhu biskupa Jána Vojtaššáka. Z hľadiska kňazského mám rád liturgické slávenia, kazateľskú činnosť, vysluhovanie sviatosti zmierenia ale tiež putovanie po stopách svätých. V osobitnej úcte mám svätú Filoménu, patrónku nemožných vecí a ochrankyňu proti duchovnej vlačnosti, ktorej úctu som šíril po celom Slovensku a v Čechách ako reprezentant Arcibratstva sv. Filomény pre tieto krajiny. Venoval som sa v rámci Arcibratstva sv. Filomény organizovaním duchovných cvičení ako aj organizovaním modlitebných skupín ctiteľov sv. Filomény po Slovensku. Počas štúdií v Ríme som chodil kázať po celom Taliansku a veľmi ma to naplňalo vnútornou radosťou z ohlasovania evanjelia. Vnímam, že ma Pán k tomu volá, aby som prostredníctvom kazateľskej činnosti privádzal ľudí k radosti z viery a pozýval ich k obnove života s Bohom v zmysle Kristovho odkazu: „Choďte do celého sveta a hlásajte evanjelium“. Rád poznávam nových ľudí a kultúru. Práve z týchto dôvodov prichádzam aj do Čiech, aby som zakúsil novú pastoračnú skúsenosť pri ohlasovaní evanjelia v krajine, kde je nedostatok kňazov, ale zároveň veľa ľudí hladných po Bohu a kde ľudia hľadajú teplo Kristovej lásky a svetlo jeho pravdy. Kráčajúc po stopách apoštolov, ktorí neostali v Jeruzaleme, ale ohlasovali evanjelium všetkým ľuďom dobrej vôle, verím, že aj v Čechách mi Pán pripraví srdcia na zasiatie Božieho slova, ktoré premieňa ľudský život. Túžim privádzať k Ježišovi tých, ktorí sa vzdialili od Pána, aby mali nový život s ním. Verím, že mi v tom pomôže, tak ako v živote sv. Jána Mária Vianneya, svätá Filoména, ktorá privádza duše k obráteniu a k pravej láske k Pánu Ježišovi a k Panne Márii. Verím, že spoločným úsilím zachránilme to, čo sa zachrániť dá.

Jeroným Pelikovský

Zdravím Pardubice :) Jmenuju se Ným a letos jsem již dosáhl Kristových let. Pocházím z Litomyšle, mám dvě sestry a jednoho bratra. S o rok mladší sestrou jsme často byli na nože, avšak nemějte strach, dnes se již máme velice rádi. Myslím si, že hodně pomohlo to, že už spolu nebydlíme :). O zbylé dva sourozence jsem měl tu čest se starat, neboť se narodili, když mi bylo 12 a víc. Během mého dospívání jsem stihl odchodit jeden vážnej sedmiletěj vztah a vystudovat vysokou školu v Brně, konkrétně obor počítačové grafiky. Tou jsem se poté i nějaký ten rok živil, dokud jsem nevyrazil v roce 2017 na pouť za svatým Františkem.

Putoval jsem sám, cesta probíhala v chudobě (bez peněz) a vedla z Litomyšle do Assisi. Tam si mě Bůh opravdu nádherným způsobem uchopil. Vždycky rád říkám, že jsem tehdy „viděl svět očima svatého Františka“ a pokouším se ho tak vidět i dnes, i když to vždycky není úplně snadný. No a po návratu jsem se modlil za budoucí manželku, ale protože jsem byl Bohu opravdu otevřený, dodával jsem k tomu „ale jestli to chceš Pane Bože jinak, tak klidně.“ U toho jsem se ale smál, protože jsem přece věděl, že moje cesta povede skrze manželství a rodinu. No a jelikož jsem byl natvrdlý a Pán Bůh má smysl pro humor, tak mě půl roku poté na Valentýna pozval ke kněžství trochu víc osobně. Já si na jeho nabídku vzal měsíc na rozmyšlenou, ale stejně jsem věděl, že mu to právě kvůli tomu, co mi ukázal na pouti, potvrdím. Poslední roky jsem trávil v semináři s patnácti chlapama a jelikož mám rád pestrost, tak jsem to musel občas dorovnávat různými přáteli z fakulty (je to tam velké babinec), mládežníkama na spolču a dětmi na nábožku :). Přijde mi, že koníčky se neustále mění a posouvají, ale pořád rád vandruju, koncertuju s kytarou, skládám písně o tom, co zrovna prožívám, blbnu s přáteli, piju pivo a pokušuji dýmku (můj modlitební nástroj). To, co miluju ale nejvíc, je zkrátka ryzí amatérismus, který přináší radost a nadšení do života.

Pastorační rada 5. června 2025

Na začátku se jako obvykle hodnotily předešlé akce. Noc kostelů se vydařila, zdá se, že příchozí byli s programem všude spokojeni. Spokojenost byla vyjádřena i u Farního festivalu, kterého se zúčastnilo přibližně 400 lidí. Struktura i harmonogram se jeví jako dobře nastavený a potěšující byla i štedrost zúčastněných, takže se vše zaplatilo.

Modlitby za ulice jsou hodnoceny jako velmi úspěšný projekt s hezkým vyvrcholením při Farním festivalu. Zmíněna byla i navazující aktivita Modlitby za dar víry (rozdáno 300 kartiček). Dalším bodem byla organizace slavnosti Božího těla, resp. poděkování otci Piotrovi za jeho čtyřletou službu ve farnosti. Domluveno bylo, že se zruší mše sv. v klášterním kostele, abychom mohli všichni společně na závěr mše sv. otci Piotrovi poděkovat a po průvodu s eucharistií se všichni setkat na farní zahradě.

Tam bude program i děkování pokračovat. Byly zmíněny personální změny ve farnosti, domluven termín svěcení oltáře u sv. Bartoloměje, úpravy bohoslužeb v době zavření kostela sv. Bartoloměje a proběhly i informace z ekonomické rady. Delší čas byl věnován diskuzi nad hudebním doprovodem při dětských mších sv. Panovala shoda, že je důležité pro atmosféru bohoslužeb pro děti zachovat rytmickou hudbu, ale je nutné hledat nové „tahouny“, neboť mnozí se s odchodem na vysoké školy či do zaměstnání již nemohou o tuto část liturgie starat. Musíme uvažovat, jak zapojit mladší děti a zvažovalo se i přesunutí scholy z kúru k presbytáři. V závěru o svých akcích krátce informovali salesiáni a ředitelka Charity. Příští setkání PRF bude ve čtvrtek 4. září.

• Jan Uhlíř

Porovnání důležitých finančních oblastí farnosti 2022–2023–2024

Ekonomická rada farnosti předkládá našim farníkům zkrácenou zprávu o porovnání důležitých finančních oblastí farnosti Pardubice. K 31.12.2024 bylo na bankovním účtu **2 743 175,63 CZK** a stav hotovosti **40 401 CZK**. K penězům, které jsou na bankovním účtu, je potřeba dodat, že jsou zde dary farníků na nový oltář u sv. Bartoloměje a na budoucí potřeby farnosti. Celkem **1 660 902,14 CZK**. Každou neděli jsou pořádány sbírky v kostelích. Pro potřeby farnosti se vybralo 710 684 CZK. Krom sbírek farnost na své potřeby získala **313 952 CZK** na darech. Do této částky nejsou započteny dary na nový oltář u sv. Bartoloměje, varhany u sv. Jiljí a dalších věcí. Výsledek hospodaření farnosti za rok 2024 je **+ 97 168,28 CZK**.

Na opravu pláště sv. Bartoloměje farnost vydala celkem **3 394 614,24 CZK**, z toho dary a dotace činí **3 247 000 CZK**, náklad farnosti byl pouze **147 614,24 CZK**.

Oprava varhan u sv. Jiljí stála farnost celkem **109 600 CZK**, přičemž se v roce 2024 podařilo na tuto opravu na darech vybrat celkem **49 620 CZK**.

Rekonstrukce dvou přízemních místností na faře včetně nových omítek, vymalování a nábytku farnost stála celkem **103 458 CZK**.

Z výše uvedených údajů farnosti vyplývá, že farnost nemá velké stabilní příjmy. Jediný malý příjem je z nájemného a pachtovného, sbírky (ze kterých se ale musí odvádět 20 % na biskupství do Fondu solidarity a dofinancování) a darů. Jakékoli nutné opravy ve farnosti se musí plánovat, snažíme se získat na tyto opravy dotace z města či kraje nebo příspěvek od věřících.

Na závěr bych vám chtěl jménem farnosti poděkovat za vaši velkorysost a štědrost, ale zároveň vás poprosit i o větší finanční spoluúcast na životě farnosti. Činnost celé farnosti je v zásadě životně závislá na sbírkách a darech věřících. Jako doporučenou částku pro dospělého věřícího na potřeby farnosti do nedělní sbírky považujeme částku **100 CZK**, nebo třeba trvalý příkaz **400 CZK** na účet farnosti měsíčně.

Číslo účtu farnosti je **1224496329/0800**. Velkou výhodou darů zaslaných na účet farnosti je, že (na rozdíl od sbírek) celá částka zůstává farnosti. Navíc můžete požádat o potvrzení o daru a použít odpotčet z daňového priznání.

Přehled hospodaření farnosti je pouze přehled vybraných nákladů a výnosů, nejedná se o finanční uzávěrku.

Vypracoval Zdeněk Lukavský, člen ekonomické rady farnosti

Přehled vybraných nákladů a výnosů farnosti

Výnosy	2022	2023	2024
Nájemné – fara, byty, zvonice, dům v Ráji	168 593 Kč	184 172 Kč	401 399 Kč
Koncerty pronájem	11 000 Kč	4 000 Kč	29 000 Kč
Pachtovné	37 460 Kč	42 018 Kč	45 735 Kč
Úhrada tiskovin	27 980 Kč	39 172 Kč	38 320 Kč
Úroky z bankovních účtů	9 797 Kč	37 472 Kč	69 756 Kč
Pravidelné sbírky	616 703 Kč	708 251 Kč	710 684 Kč
Dary	290 082 Kč	385 600 Kč	313 952 Kč
Platební terminál	0 Kč	0 Kč	32 301 Kč

Náklady	2022	2023	2024
Liturgie	-38 044,11 Kč	-34 993,19 Kč	-36 663,50 Kč
Knihy, tiskoviny, časopisy, zpravodaj	-74 695,00 Kč	-64 525,02 Kč	-82 055,75 Kč
Spotřební materiál, provoz farnosti	-34 528,34 Kč	-61 923,28 Kč	-101 193,80 Kč
Drobný hmotný majetek	-15 583,00 Kč	-31 357,00 Kč	-68 768,00 Kč
Elektrická energie kostely a fara	-134 892,29 Kč	-153 703,84 Kč	-178 282,00 Kč
Teplo a plyn	-189 744,70 Kč	-233 584,39 Kč	-234 009,71 Kč
Vodné	-16 967,00 Kč	-16 702,00 Kč	-14 335,00 Kč
Stočné	-25 849,00 Kč	-27 265,00 Kč	-31 908,00 Kč
Opravy a údržba	-520 583,91 Kč	-228 804,00 Kč	-195 599,97 Kč
Náklady na reprezentaci	-9 274,00 Kč	-51 672,00 Kč	-13 136,00 Kč
Jízdné a přepravné	-22 957,00 Kč	-24 891,00 Kč	-31 504,00 Kč
Telefony, internet, web	-16 158,76 Kč	-19 747,70 Kč	-14 717,87 Kč

Poštovné a tisk	-11 055,40 Kč	-3 529,00 Kč	-5 231,00 Kč
Zabezpečovací zařízení	-9 912,00 Kč	-12 785,00 Kč	-14 226,00 Kč
Výtahy	-12 288,70 Kč	-14 215,20 Kč	-15 638,40 Kč
Svoz odpadů	-3 678,00 Kč	-5 498,00 Kč	-8 665,00 Kč
Poplatky, daně z nemovitosti	-15 294,26 Kč	-18 938,00 Kč	-26 187,00 Kč
Příspěvky na zaměstnance a dary	-253 845,00 Kč	-372 138,83 Kč	-116 927,00 Kč
Bankovní poplatky	-1 572,00 Kč	-2 587,10 Kč	-4 409,15 Kč
Roční odpisy z nemovitostí a movitého majetku	-126 660,00 Kč	-133 588,00 Kč	-148 815,00 Kč
Fond solidarity a fond dofinancování BiHK	-65 047,00 Kč	-63 304,00 Kč	-86 875,00 Kč
Návrhy a projektová dokumentace	0,00 Kč	-395 670,00 Kč	0,00 Kč

Proměna kostela sv. Bartoloměje:

Nový oltář i detaily se rýsují

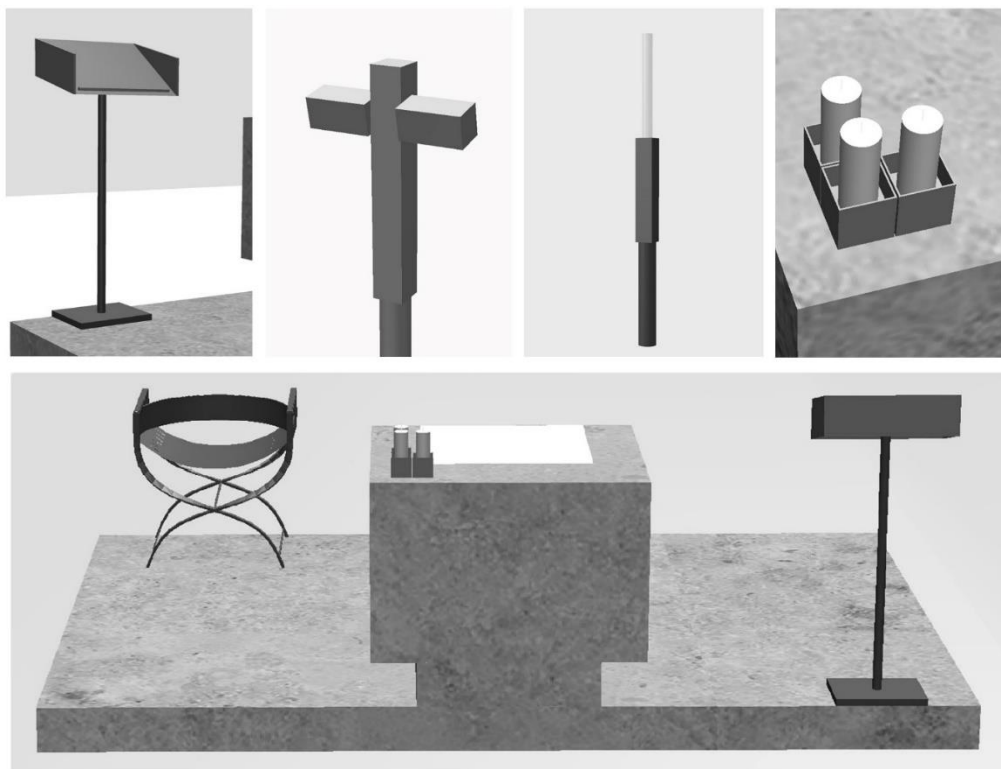
Práce na nové podobě interiéru kostela sv. Bartoloměje v Pardubicích podle návrhu architekta Josefa Pleskota pokračují podle plánu. Po nedávném zahájení první fáze úprav, která zahrnovala odstranění zvýšené podlahy presbytáře a průzkum podzemních konstrukcí, se projekt posouvá k dalším klíčovým krokům. Na konci května proběhla důležitá návštěva lomu Vyhnánov, kde byl odsouhlasen vhodný blok pískovce pro výrobu liturgického ostrova. Tato pečlivá volba materiálu zajistí požadovanou kvalitu a estetiku centrálního prvku nového presbytáře. Současně s tím architekti dopracovali návrh ambonu, sedes, svícňů a procesního kříže. Tyto nové prvky harmonicky doplní celkovou liturgickou krajinu a vytvoří jednotný a ucelený prostor.

Ambon a odkládací stůl (abak) jsou navrženy z nosné ocelové konstrukce osazené ořechovými deskami. Sedes využívá subtilní kovové konstrukce a hovězí kůže. Svícny a procesní kříž jsou navrženy z leštěné mosazi. Aktuálně se intenzivně řeší zadání výroby těchto prvků a také zadání modernizace ozvučení v kostele jako nezbytné složky nové liturgické úpravy. Významnou a radostnou zprávou také je, že se podařilo získat ostatky sv. Bartoloměje, patrona kostela. Tyto vzácné relikvie budou vloženy do tělesa nového oltáře. Tento akt symbolizuje hluboké spojení mezi kostelem, jeho patronem a společenstvím věřících. Součástí celkové úpravy bude i obnova výmalby spodní části presbytáře. Klíčová fáze projektu – osazení pískovcových prvků – je plánována na přelom července a srpna. Těsně před jejich instalací bude pod novou podlahu presbytáře uložena schránka s listinou dárců jako trvalá připomínka všech, kteří přispěli k realizaci tohoto mimořádného díla.

Kostel sv. Bartoloměje bude během letních měsíců, kdy budou probíhat instalační práce, uzavřen pro veřejnost. Věříme, že se podaří naplánované práce stihnout včas a v požadované kvalitě a těšíme se na slavnostní vysvěcení prostoru plánované na 21.9.2025. Děkuje všem dárcům za dosavadní podporu.

• *Za realizační výbor Lukáš Pavlík*

Ostatky a oltář

Starobylou církevní praxí bylo ukládání ostatků svatých mučedníků do oltářů. Dnes sice již nejde o závaznou povinnost, ale pouze o „chvályhodnou tradici, kterou je vhodné zachovávat.“ Dnešní člověk však ví o ostatcích jen málo a spojuje si ji spíše se středověkými pověrečnými excesy, než s dobrou duchovní praxí. Je třeba tedy uvést více. Židy i křesťany spojuje stejný pohled na člověka zmíněný v prvních kapitolách knihy Geneze. První člověk byl sice stvořen z prachu země, byl však stvořen „k obrazu a podobě Boží“ a byl oživen božím Duchem. Od okamžiku stvoření také nebyl v protikladu svět viditelný, smyslový a přirozený vůči tomu duchovnímu a neviditelnému, protože oba světy mají stejného původce – Boha. Židé s velkou úctou pohřbívali své zemřelé do země, ale v této úctě se nedopouštěli žádných „extrémů“ jako některé ostatní národy (třeba zbytnělý záhrobní kult u starých Egyptanů). Řekové a Římané své mrtvé spalovali a duši považovali za víc než tělo. Pro první křesťany však byly hřbitovy (katakomy) optimistickým, radostným místem. Nebyli totiž „městy mrtvých“ (nekropolis, jako u Egyptanů), ale místem (dočasného) odpočinku (coemeterium).

V katakombách však byla ukládána i těla skutečných hrdinů – křesťanů, kteří zemřeli násilnou smrtí kvůli své věrnosti Kristu, tzn. že se s ním zcela ztotožnili – svými názory, způsobem života a dokonce i jeho obětováním. Byli mučedníky i svědky (a latina má pro to jediné slovo – martyres). Někteří pohané nechávali těla křesťanských mučedníků částečně spálit (to se týká např. posmrtného osudu těl sv. Petra a Pavla), „protože si mysleli, že mohou zvítězit nad Bohem a vzít bratřím jejich znovuzrození“ (Dopis lyonské obci, 177), v životopise mučedníka Polykarpa (+156) je napsáno, že „jeho kosti jsou pro nás vzácnější než drahé kameny“. Slavení eucharistie se už od počátku konalo v bezprostřední blízkosti hrobů mučedníků, nejčastěji „nad hrobem“ (ten byl v katakombách) na volném prostranství, aby se tam vešlo velké množství lidí. Zřejmě od doby stěhování národů se začala těla svatých mučedníků vyjímat z hrobů a přenášet za hradby do měst. Těžko by se totiž vysvětlovalo národům lačnicím po kořisti bohatého Říma, že ty drahokamy, o kterých mluví křesťané, jsou jen lidské ostatky... Tehdy začala nejspíše praxe dělení ostatků a jejich ukládání do oltářů. Ilustrovala se tím totiž i vize Janovy Apokalypsy: „když Beránek rozlomil pátou pečeť, spatřil jsem pod oltářem ty, kdo byli zabiti pro slovo Boží a pro svědectví, které vydali“ (Zj 6,9) - narážka na to, že se v jeruzalémském chrámu k „patě oltáře“ vylévala krev obětních zvířat zastupující život jako celek, který je Božím darem. Části těl římských mučedníků se tak dostaly i do nově obrácených křesťanských zemí, kde se touto novou praxí demonstrovala i jednota s římskou církevní obcí. Mimochodem, praxe ukládat těla mučedníků do oltářů (obětních stolů) se pak stala povinnou a tento zvyk trval až do roku 1970, poté bylo možno do oltářů ukládat i těla vyznavačů (tj. nemučedníků).

Pozvánka na Konferenci Charis

V Brně na výstavišti se koná ve dnech od 9. do 13. července Konference Charis 2025. Na webových stránkách konference **www.konferencecharis.cz** naleznete program na každý den s informacemi o registraci i úhradě poplatku. Pokud se chcete přihlásit na více dní, máte možnost on-line **registrace nejpozději do 24. června**. Nabízíme možnost společné cesty na jeden den s otcem Janem Uhlířem, a to vlakem, **ve čtvrtek 10. července**. Kromě mše sv., rozhovorů a společných modliteb budou i dvě přednášky. Dopoledne od slovenského kněze P. Jozefa Míhoka s názvem „Naději chceme, ale kde ji brát?“ a odpoledne od kazatele Církve bratrské Davida Nováka „Jak se bránit pokušení beznaděje“. Přihlašovat se na konferenci můžete do 24. června on-line (můžete si objednat i oběd) nebo stačí přijet bez přihlášení a konferenční poplatek 350 Kč zaplatíte až na místě.

Odjezd z Pardubic vlakem ČD - EC v 6,40 hod., příjezd do Brna 8,19 hod. Návrat: odjezd z Brna ČD - EC v 19,39 hod. s příjezdem do Pardubic 21,11 hod. nebo odjezd Brno EC ve 21,39 hod. – příjezd Pardubice 23,16 hod. V případě zájmu, prosím, informujte **P. Jana Uhlíře** emailem na **uhlir.jan@dihk.cz** nebo zprávou na mobil **777 339 233**.

• *Věra Holoubková*

Kurzy Alfa zvou Česko na večeri

Evangelizační iniciativa Křesťanské misijní společnosti “Zveme Česko na večeri” má za cíl zviditelnit kurzy Alfa v České republice a uspořádat jich na podzim tohoto roku v naší zemi co nejvíce. Snem této aktivity je, aby byla Alfa dostupná ve všech okresech ČR a každý, kdo hledá Boha a víru, aby našel kurz ve svém okolí. Mediální kampaň by měla probíhat celorepublikově jak ve veřejném prostoru, tak online. I naše farnost se zapojí do této iniciativy a na podzim budeme pořádat další ročník kurzů Alfa. Setkání vždy začíná společnou večerí – odtud ten název celé iniciativy, následuje přednáška, o které potom účastníci mluví v menších skupinkách.

Probíhat bude opět každý čtvrtek od 19:00 do 21:30 hod na faře, a to od 2. 10. 2025 do 11. 12. 2025. Zájemci se mohou hlásit na e-mail kurzalfapardubice@gmail.com nebo na telefon 737635489 - Věra Pavlíčková.

Alfa funguje jako lávka mezi světem věřících a těch, kdo v Boha nevěří. Alfa není jen místem, kde lidé nalézají víru. Je také místem, kde se my farníci učíme o víře mluvit, naslouchat jiným názorům, vytvářet nová společenství a doprovázet druhé na jejich cestě za Bohem. Vidět, jak Bůh jedná v životech lidí, je pak tou největší odměnou a radostí. A právě k této radosti vás zveme. Možná už jste si na kartičku v právě probíhající farní aktivitě Modlitby za dar víry zapsali své blízké, kterým chcete vyprošovat život s Bohem. Pokud jsou mezi nimi i pardubičtí, zkuste vymyslet přirozený způsob, jak jim kurz v naší farnosti nabídnout. Stačí i během prázdnin.

Můžete pak s nimi jejich zážitky sdílet a stát jim po boku při jejich hledání Boha a jejich cesty k němu. Při rozhovorech s těmi odjinud můžete odkázat na kurz Alfa v místě jejich bydliště. Na závěr bych vás chtěla požádat o modlitby, aby Bůh žehnal při přípravách kurzu a přivedl na Alfou každého, kdo hledá cestu pro svůj život. I o prázdninách budou probíhat čtvrtetní adorace od 18:30 hod v kostele sv. Jana Křtitele, kde se můžeme modlit společně.

• *Věra Pavlíčková a Olga Tenková*

Duchovní obnova pro seniory

Ráda bych vás pozvala na již v pořadí třetí duchovní obnovu pro seniory.

Proběhne jako předcházející roky ve Slavoňově a to 14. - 17. září 2025.

Kromě duchovního programu se můžete těšit na vycházky, výlet a samozřejmě na večerní posezení u vína. Duchovní stránku zajistí otec Jenda a o plné žaludky se postarám já s Věrkou Pavlíčkovou. Tak si to přes prázdniny rozmyslete a nejpozději do 7. září se přihlaste. Moje telefonní číslo je **608 377 194** nebo e-mail **cindicka@seznam.cz**. Přeji krásné léto a budeme se na vás těšit!

• *Helena Strouhalová*

Kurz Samuel v Pardubicích a Evangelizační kurz v HK

V posledních letech jsem byl přizván ke spolupráci ve dvou aktivitách v naší diecézi. Ke kurzu Samuel určený pro mladé lidi ve věku 20–30 let, který v ČR vedou a rozšiřují řeholní sestry ze Společnosti sester Ježíšových a k Evangelizačnímu kurzu, který inicioval generální vikář.

Rád bych vám tedy tyto aktivity představil a případně vás na ně i pozval.

Kurz Samuel inicioval a sestavil milánský kardinál Carlo Martini. Je rozložen do 9 měsíců a má pomoci mladým lidem (19–30 let) v prohloubení vztahu s Kristem a následném rozlišení svého životního povolání či poslání. Jedná se o náročnou aktivitu, neboť se musejí rozhodnout pro každodenní rozjímání Božího slova, večerní reflexi (examen) či měsíční duchovní doprovázení a svátost smíření. Ke vzájemnému povzbuzení slouží i měsíční odpolední setkání na pardubické faře, kde se o svých zkušenostech, úspěších i selháních, sdílejí a v přednáškách souvisejícími s životem proroka Samuela, se učí vnímat Boží působení v lidských srdcích. Celý kurz je ukončen duchovními cvičeními, které obvykle vede P. Jan Linhart. Příští školní rok se bude v naší diecézi jednat už o čtvrtý kurz. I když se každého zúčastňuje pouze kolem 10 lidí, jeho užitečnost ve vnitřní proměně mladých je zjevná. Případní zájemci mohou přihlášku s motivačním dopisem zaslat do konce září na email: **kurzsamuel.dhk@gmail.com**.

Evangelizační kurz vznikl před dvěma lety a jeho cílem je se v malém společenství (do 20 lidí) učit přemýšlet o evangelizaci, společně se modlit, sdílet zkušenosti s Pánem, svědčit o Kristu druhým. Jedná se vlastně o formační kurz, v kterém člověk hledá své dary i svůj způsob předávání evangelia. Jedná se o 5 víkendů (sobota ráno až neděle poledne) u sester salesiánek v HK. Součástí je i praktická část a závěrečné duchovní cvičení s P. Vojtěchem Kodetem. Více informací včetně možnosti přihlášení na webových stránkách biskupství: www.bihk.cz/evangelizace/evangelizacni_kurz.

• P. Jan Uhlíř

Návštěva nemocných a starších lidí ve farnosti

V evangeliu čteme, jak přicházeli ke Kristu nemocní a prosili o uzdravení. On viděl jejich utrpení. Poslyšme tedy, co nám ukládá slovy apoštola Jakuba: „Je někdo z vás nemocný? Ať si zavolá představené církevní obce, a ti ať se nad ním modlí a mažou ho olejem ve jménu Páně. Modlitba spojená s vírou zachrání nemocného. Pán ho pozdvihne a jestliže se nemocný dopustil hříchů, bude mu odpuštěno. Nebojte se zavolat kněze, který přijde za vámi a přinese vám Tělo Kristovo a bude se s vámi modlit. Nemůžete se dostat do kostela ze zdravotních důvodů a toužíte po setkání se svátostným Ježíšem? Obraťte se na mě osobně nebo zavolejte a sdělte potřebné údaje, abych mohl za vámi přijít.

Kontakt: **P. Pavel Caha SDB**, tel.: 776 066 693, email: caha.pavel@seznam.cz

Ostatky sv. Dominika Savia

Sv. Dominik Savio je ochránce matek, čekajících narození svého dítěte. U nás v salesiánském domě jsou k dispozici ostatky sv. Dominika k zapůjčení. V mnoha případech pomohl při dobrém těhotenství a následném porodu dítěte. Kdo má zájem o půjčení, obraťte se na mě.

• P. Pavel Caha

Se svými těžkostmi nemusíte být sami!

Prožíváte vy nebo někdo z vašich blízkých těžké období? Chtěli byste si o tom s někým popovídat? Lenka Svobodová z naší farnosti nabízí možnost individuálních setkání a podpory při životních těžkostech (ztráta blízkého člověka, ztráta sebedůvěry, problémy ve vztazích či komunikaci). Setkání jsou díky projektu Komunitního centra Kalyna zdarma a probíhají u salesiánů, v Salesiánském centru.

„Nebojte se požádat o pomoc. Občas je to ta nejstatečnější věc, kterou můžete udělat.“ Lenka Svobodová pracuje jako pedagog na gymnáziu, učitelský program vystudovala na Matematicko-fyzikální fakultě Univerzity Karlovy. Kromě pedagogického vzdělání absolvovala dlouhodobý psychoterapeutický výcvik PCA – psychoterapeutický přístup zaměřený na člověka podle Carla Rogerse. Je také absolventkou akreditovaného vzdělávacího programu Podpora a provázení osob v krizových životních situacích. Kontakt: 774 803 716

Marie Benáková

Krátkodobé ubytování v Pardubicích a na Míčově

Chystá se k vám rodina na léto a nemáte ji v Pardubicích kde ubytovat? Využijte prostory Salesiánského centra. Chcete strávit pár dní dovolené v Železných horách? Je tu salesiánská rekreační chalupa/fara na Míčově. Více informací již na plně funkčním webu: www.salesianipardubice.cz/stredisko-mladeze/pronajmy/ nebo přímo u Marie Benákové (benakova@dozivota.cz; 776 649 046).

Těšíme se na vás!

• Marie Benáková

Napsali jste

Farní festival 2025

Přes čtyři sta farníků slavilo festivalovou mši svatou společně! Děkujeme vám všem, kteří jste přišli, ale také vám, kteří jste z různých důvodů přijít nemohli nebo nechtěli, ale doprovodili jste toto setkání celé farnosti svou modlitbou.

Velmi děkujeme také všem, kteří se jakýmkoliv způsobem zapojili do přípravy a průběhu festivalu. Oceňujeme i štedrost zúčastněných, neboť veškeré náklady akce (cca 70 tis. Kč) byly pokryty. Dary účastníků dosáhly 67 tis., dotace Městského obvodu Pardubice V činila 5 tis. a Magistrátu Města Pardubice 6 tis. Několik tisíc tedy dokonce zůstalo na další skryté výdaje a modernizaci vybavení (nová střecha na velký stan apod.). Letošní festival byl v mnohém nový, vymýšlela se celková koncepce (podoba mše svaté, délka jednotlivých aktivit, množství odpoledních stanovišť, počet stanů...). Někdy už chyběla síla na pružnější komunikaci s dobrovolníky, za což se omlouváme a příští rok bychom rádi upřeli pozornost právě na ně – na vás. Protože festival tvoří zejména a právě lidé. Obsáhlý článek o tom, jak Festival probíhal, a také krásné fotky od Lukáše Kánského najdete na webu Střediska mládeže v sekci Kostel -> Život kostela. Na závěr jsme zařadili některé vaše ohlasy, které jsou pro nás velmi cenné. Budeme se těšit příští rok, 31. května 2026, opět na viděnou!

Za celý přípravný tým ve složení P. Jan Uhlíř, P. Jiří Caha SDB, P. Václav Čunek SDB, Martin a Andrea Pražanovi, Martina Traxlerová, Helena Strouhalová, Jiří Petráš, Libor Wawracz a Zdeněk Lukavský

• Marie Benáková

Ohlasy

„Na farním festivalu se mi moc líbila mše svatá slavená venku, vzpomněla jsem si díky ní na jeden z mých největších duchovních zážitků, a to mezinárodní setkání mládeže s papežem Janem Pavlem II. v Čenstochové v srpnu 1991, kde jsme zažívali venkovní mše každý den.“

„Byla jsem nadšená z toho, kolik přišlo lidí. Na mši venku, na „kytarovku“, mezi stovky dalších... Každý to nemusí... Velmi se mi líbilo zakončení Modliteb za ulice, kdy zástupci jednotlivých kostelů přinášeli v obětním průvodu navázané stužky. Ve chvíli, kdy muži zvedli konstrukci nahoru a všechny stužky zavlály ve větru, jsem si představila, že právě tak letí k nebi všechny ty naše modlitby, prostupují městem, zlehka se otřou o tvář...“

„Stavění v sobotu mělo skvělou atmosféru – chlapi spolupracovali, fajn zážitek chlapského společenství. Potkal jsem známé z farnosti, které jsem dlouho neviděl.

Lidi byli otevření, sdíleli... Mše venku byla silným zážitkem, nečekal jsem, že přijde tolik lidí! Ocenil jsem, že se toho chlapi kněží nebáli: bylo to vykročení z rutiny, šli jsme vstříc něčemu novému. A nebáli se toho ani lidi, dali tomu šanci a přišli.“

Poutníci naděje z Pardubic

Pouť byla ovlivněna dvěma nečekanými událostmi. Skonem papeže Františka, u jehož hrobu jsme se mohli poklonit v bazilice Santa Maria Maggiore. A pak čekáním, koho konkláve zvolí papežem novým. Toho jsme se dočkali na hranicích s Německem. A i díky simultánnímu překladu Julie Němcové jsme mohli sledovat nejen jeho prvé vystoupení virtuálně, ale i jeho první „Anděl Páně“ přímo na náměstí svatého Petra.

Cestou do Říma jsme se mohli setkat se dvěma důležitými světci. Nejprve v Sieně se svatou Kateřinou. Navštívili jsme její rodný domek a kostel sv. Dominika, kam chodila na mše, a kde je umístěna i její lebka. Se sv. Kateřinou jsme se pak potkali i v Římě v kostele Santa Maria sopra Minerva, ve kterém je pohřbena. V Sieně jsme měli také v bazilice sv. Františka první ze mší v Itálii. Na nich jsme mysleli na všechny ty, kteří zůstali doma i v prosbách, které nám byly na pouť do Říma svěřeny.

V bazilice jsou uloženy neporušené hostie z roku 1730 svědčící o eucharistickém zázraku. Druhým důležitým světce, který nás pak provázel po celou dobu, byl sv. František. Navštívili jsme důležitá místa spojená s jeho životem. Kostel a klášter sv. Damiána, ve kterém byl Bohem osloven, aby napravil církev, kostel v Porcinkule, kde se mu dostalo milosti poznat, jaký úkol od něj Bůh žádá a kde také zemřel, klášter Greccio, ve kterém byl sestaven první betlém a klášter Fonte Colombo, ve kterém sepsal regule řádu. V samotném Assisi jsme se pak mohl světci poklonit v nádherném chrámu, ve kterém je pochován. Také jsme navštívili kostel sv. Kláry, která je zde i pohřbena a kostel Santa Maria Maggiore, kde je pohřben bl. Carlo Acutis.

V Římě jsme postupně prošli všemi čtyřmi hlavními bazilikami, sv. Petr, sv. Jan v Lateránu, Santa Maria Maggiore a sv. Pavel za hradbami, ve kterých jsme prošli svatými branami a v modlitbách jsme mohli žádat o odpustky tak, jak nám to jubilejní rok umožňuje. V povelikonoční době, kdy se čtou skutky apoštolů, jsme se mohli postupně podívat po místech, ve kterých jsou apoštolové nejen pochováni, ale kde hlavně působili. Podobně i díky starým freskám a mozaikám lépe vnímáme význam čtení z knihy Zjevení apoštola Jana a význam této knihy pro naše předky.

Návštěvou baziliky Sv. Šebestiána, katakomb a mší v kostelíku Quo Vadis Domine jsme si mohli přímo připomenout život a aktivity prvních křesťanů. V Římě jsme setkali také s českou stopou: oltář sv. Václava v bazilice sv. Petra, hrob sv. Cyrila v kostele sv. Klimenta, bývalý hrob sv. Vojtěcha a hrob Jana z Jenštejna v bazilice sv. Prassedy. Zážitkem bylo také setkání s relikviemi sv. Kříže v Bazilice Svatého Kříže. V jubilejním roce byl Řím plný poutníků z celého světa.

Dohromady s běžnými turisty byla všude hlava na hlavě, přesto jsme si mohli užít i hlavní turistické atrakce Říma, výborné italské jídlo, zmrzlinu a kávu. Po odjezdu z Říma jsme v Subiacu navštívili první klášter, ve kterém působil sv. Benedikt. Toto klidné místo je pro klášter svou osamoceností v horách jako stvořeno. V kostele jsou nádherné fresky a bylo nám umožněno tam sloužit i mši sv. Následně jsme jeli do městečka Manopello, ve kterém je umístěna tzv. Veroničina rouška, která jako významná relikvie byla impulsem pro vyhlášení prvního jubilejního roku v roce 1300. V San Giovanni Rotondo jsme se mohli podívat na místa, kde působil a kde je pohřben otec Pio. Monumentální kostel pro až 7 000 poutníků uchvátí svou architekturou i krásnými mozaikami. Velká úcta k tomuto světcí, se kterou se lze po celé Itálii setkat, je patrná na tomto místě, kam se sjíždějí poutníci z celého světa. Pouť jsme zakončili v městečku Loreto, ve kterém se nachází chýše Panny Marie.

Všichni jsme se shodli, že pouť se vydařila. Velkou zásluhu na tom má neúnavný otec Jan, který pouť vedl jak po duchovní, tak po organizační stránce s velkou podporou Pavly Pecnové a Julie Němcové. Důležitá byla možnost slavit každý den mše sv. na místech, která byla pro nás významná, včetně baziliky sv. Petra. Na pouť jsme vyrazili jako farníci, kteří se zběžně znají z pardubických kostelů, domů jsme se vrátili jako přátelé, kteří jsou vděční za 10 dní, které spolu mohli strávit, a to bez rozdílu věku.

• *Lubomír Kubáč*

První svaté přijímání u Salesiánů

Na neděli Dobrého pastýře, 11. června 2025, přijalo v kostele sv. Václava první svaté přijímání čtrnáct dětí. Slavnost byla vskutku nádherná.

Děkujeme Pavle Dospělové za originální výzdobu kostela, Lukášovi Kánskému za fotografie a schole, která se sešla v poněkud netradičním složení, aby naše děti podpořila. Poděkování těm, kteří děti připravovali, můžete najít v ohlasech rodičů. Za nás rodiče chci poděkovat také těm, kteří se zúčastnili jak mše svaté, tak následného pohoštění. Je hezké přivádět naše děti do živého církevního společenství.

Marie Benáková

„Příprava na první svaté přijímání pro nás byla první a zároveň zajímavou zkušeností. Nejvíce nás na ní překvapilo, jak byly děti aktivní a s jakou radostí přijímaly vše nové, co se tam dozvěděly a zažily. Samotná slavnost potom byla krásná a dojemná a zároveň působila jako přirozené vyvrcholení celoroční přípravy.“ ~ Novákoví

„Přípravu na první svaté přijímání i samotnou slavnost jsme prožili velmi intenzivně. Opakovaná setkání při přípravě, inspirace k rozhovorům s dětmi doma. Od katechetů vše podané velmi laskavou formou, děti naslouchaly, aktivně se účastnily, dcera nad vším hodně přemýšlela, doma se ptala, a my jsme dostali návod, jak s ní o jejích otázkách mluvit. Byl to zážitek na celý život.“ ~ Markovi

„Naše cesta k prvnímu svatému přijímání našich chlapců pro nás byla jako procházka sadem vinné révy. Vše bylo propletené tak, aby to v závěru přineslo krásné plody. Doba příprav se nesla v přátelském duchu a stmelení. Společně strávené neděle jsme si užívali a vždy si s sebou odnesli nějaké obohacení. Den prvního svatého přijímání byl už jen tzv. třešinkou (hroznem) celého dění.“

Všichni jsme si v závěru toho velkého dne řekli, že jsme si to ani tak hezké nedokázali představit. Vše probíhalo jako po drátkách a ve vzácné atmosféře. Děkujeme, že jsme mohli být toho všeho součástí. Každopádně to největší poděkování patří paní Marušce Zimmermannové a panu Jiřímu Cahovi, kteří to celé svým nasazením a osobním kouzlem zaštili.“ ~ Holubářovi

První svaté přijímání

První svaté přijímání není jednorázová slavnost, ale začátek toho podstatného: častého setkávání s Bohem v eucharistii. Děti se na tento začátek připravovaly pod vedením otce Piotra a Lucky Žárské. Na základě příběhů a prožitkové pedagogiky poznávali Pána Ježíše a jeho lásku k nám. S přijetím Pána Ježíše v eucharistii souvisí i další svátost, kterou děti poprvé zakusily v sobotu 14. června, a tou je svátost smíření. Zažít milost odpuštění je velký dar této svátosti.

V neděli 15. června v kostele sv. Bartoloměje proběhla slavnost. Během mše svaté děti obnovily křestní sliby. Nejdůležitějším okamžikem bylo svaté přijímání. Po něm děti poděkovaly Panu Ježíši za to, že Ho mohly poprvé přijmout do svého srdce. Zaspívaly písničku Čistá jak studánka s doprovodem scholy pod vedením Martina Berana.

Břmování

Připrava na svátost břmování pro nás byla především krásnou cestou víry, objevování, přátelství a duchovního zrání. Připrava zahrnovala přednášky, společný víkend, sdílení i tiché chvíle zamyšlení a každé z těchto setkání v nás zanechalo něco jedinečného.

Vrcholným momentem v rámci přípravy před samotným břmováním byl večer chval, při kterém jsme oslavovali Pána, zpívali písničky a také se za nás modlili naši nejbližší, protože nikdo se za nás nemodlí tak opravdově jako naši rodiče a blízcí.

Ráno před břmováním to najednou bylo tady. Den, o kterém jsme mluvili měsíce, pro který jsme se scházeli, přemýšleli, modlili se... a najednou přišel. Spolu s ním přišla i směs pocitů – nervozita, očekávání, radost, obavy. Všechno se mísilo v jednom jediném dni a momentu.

Obřad samotný byl naplněný klidem a důvěrou v Ducha Svatého. Byli jsme tam mezi svými blízkými, před Bohem, a se srdcem otevřeným všemu, co pro nás Duch Svatý připravil. Samotný moment pomazání křížem už byla jen ryzí radost z blízkosti Ducha Svatého a Jeho lásky. Byla to nezapomenutelná cesta a nezapomenutelný den a jsme všichni rádi, že jsme se rozhodli žít život s Kristem.

• Matouš Cvrček

Díky za Noc kostelů

Dne 23. května letošního roku se otevřely dveře většiny kostelů a modliteben po celé republice – všem věřícím, hledajícím, pravidelným návštěvníkům i těm, kteří do kostela zavítali poprvé. Každý člověk, který vstoupil do kostela, byl pozván samotným Bohem – aby se zastavil, zaposlouchal do krásné hudby, spočinul v tichu nebo v modlitbě. Kostely jsou víc než jen staré zdi a historie. Jsou to místa modlitby, naděje, setkávání, vnitřního rozhovoru s Bohem, ale i lidského sdílení. Noc kostelů byla příležitostí k zastavení, vnímání krásy, naslouchání, kladení otázek, objevování víry, tajemství a pokoje.

Všechny kostely v Pardubicích byly otevřeny. Každý z nich nabídl krásný a jedinečný program.

Zvláštní poděkování patří panu Janu Rohlíkovi a celé jeho rodině, která se v Klášterním kostele postarala o výklad historie, hudební doprovod a prostor ke ztišení. Paní Radka Piskačová zde zahrála na varhany. Mrzelo mě jen, že se z aktivních věřících rodin do programu nikdo nezapojil. V kostele sv. Bartoloměje proběhly dva koncerty. Učitelé ZUŠ z Polabin představili své žáky – koncert se dětem velmi povedl a zaslouženě sklidily potlesk. Večer pak vystoupil pan profesor Jiří Kuchválek se studenty konzervatoře. Jejich vystoupení bylo majestátní a povznášející. Celý zážitek umocnila možnost prohlídky varhan, o kterou byl jako obvykle velký zájem. Pan profesor ji zvládl s bravurou sobě vlastní. Zaplat Pán Bůh za jeho službu kostelu a práci s dětmi. Krátké a poutavé povídání o historii kostela si připravil pan PhDr. Ivanega z Východočeského muzea v Pardubicích. Upozornil zejména na stavební vývoj kostela. Patří mu velký dík a uznání. Děkuji také panu P. Uhlířovi, Václavu Metelkovi a Peteru Hajašovi, kteří zajišťovali mši svatou a zázemí kostela. Bohu díky za vás, pánové. Celý večer v kostele sv. Jana Křtitele vymyslela a koordinovala paní Olinka Tenková se svými přáteli. Byl to nádherný a inspirativní večer – všem, kteří pomáhali, tvořili a modlili se patří velké poděkování.

Pan Petr Mori, pan Jakub Milský, paní Pavla Bednářová, paní Ivonka Šislerová, P. Piotr Antkiewicz, pan D. Klema a pan Tomáš Kučera – ti všichni se zasloužili o to, že návštěvníci mohli nahlédnout i do krásy menších kostelů, které máme tolik rádi.

Noc kostelů se vydařila i u salesiánů v kostele sv. Václava na Skřivánku. A proto – za všechny, kteří připravovali Noc kostelů, i za ty, kteří se přišli podívat – patří poděkování Pánu Bohu.

Modlitba na závěr

Bože, Otče náš,
děkujeme Ti za večer Noci kostelů, za každého člověka, který vstoupil do Tvého domu. Za ticho, slovo, hudbu, světlo i chvíle poznání a sdílení.
Děkujeme Ti, že jsi byl mezi námi – i tam, kde jsme Tě nepoznali.
Prosíme za ty, v nichž vyklíčila semínka zvědavosti, za hledající, i za ty, kteří přišli se strachem a obavami – ať odcházejí s nadějí v Tebe. Amen.

• *Marcela Klemová*

Noc kostelů v kostele u sv. Jana v Pardubicích

Noc kostelů u sv. Jana začala dlouho před jejím počátkem přípravou. Téma letošní noci byla naděje. Byl jsem požádán svými přáteli Olgou a Mirkem Tenkovými, jestli bych na svých sobotních toulkách autem po Vysočině nepřivezl nějaké kameny velikosti dlaně a nesehnal kůru z borovice a nevyrobil z ní lodičky. Kůru jsem nakonec našel na jednom borovém pařezu a vyrobil 3 lodičky. S kameny to bylo horší. Ať jsem zastavil kdekoli u lesa, tak se kameny někam poschovávaly. Nakonec jsem jich pár našel a odevzdal v dobré víře, že to stačí. Nestačilo. Další sobotu jsem přivezl plnou tašku, když jsem konečně našel bonanzu s kameny. Ale ani to nestačilo! Tak jsem další sobotu přivezl zase tašku kamení... A proč to všechno? Díky úžasnému nápadu Olgy. Před obětním stolem pak byl položen velký lavor, který obstaral Mirek Tenk.

Lavor byl obložený těmi kameny, kterých muselo být opravdu hodně, vzhledem k jeho velikosti. Poznal jsem tedy, že požadavek většího počtu kamenů byl oprávněný. Do kamenů byly zasunuty tyčky a na nich papír s vyobrazenými mraky, ze kterých foukal vítr do lavoru s vodou. Na každém mraku byl zapsán nějaký životní problém, který nás může rozkolísat. A lodičky? Jedna byla zakotvená a další dvě pluly bez zakotvení. Mirek lodičky opatřil stěžněm a plachtou. Návštěvníci pak měli možnost do nich foukat. Ty nezakotvené pluly bezprizorně po vodě, ta zakotvená stála na místě. Stejně jako my lidé, pokud jsme nebo nejsme zakotvení v Bohu. Krásná, názorná ukázka s příběhem... Celé toto zastavení bylo nazváno Moře naděje. Kousek odtud stál dřevěný kříž na dřevěném špaluku, který vyrobil Mirek. Na kříži bylo přivázáno Záchrané lano vděčnosti a vedlo středem kostela. Na něj mohli návštěvníci připevnit barevnou papírovou vlaječku, na kterou napsali svou příčinu vděčnosti za něco, nebo poděkování za cokoli ve svém životě. Všechny pomůcky byly připravené v krabičce. Byl jsem překvapený, kolik vlaječek tam návštěvníci zavěsili. V pravé uličce byla připravená Cesta naděje, kde se na pěti zastaveních lidé mohli dozvědět něco více o Jubilejním roku naděje. V levé uličce byla připravená cesta pod názvem Litanie ke sv. Janu Křtiteli s jednotlivými zastaveními, která vedla k pozorování naděje v jeho životě. Na začátku této cesty si návštěvníci mohli zout boty a obléct roucho z ovčí kůže přepásané provazem. I toto několik návštěvníků zkusilo. Na své cestě mohli okusit i Janovu stravu – med a kobylinky. Kousek od vchodu do kostela byl nachystaný rám se sítí pro ukrajinské vojáky, do které mohli návštěvníci vplétat předem nastříhané pruhy látek, aby byla správně maskovací, jak to má být. U stolku, kam se před mší svatou dávají dary, měly zvláště děti možnost vybarvit vzkazy pro vojáky, natištěné na pruzích papíru a nalepit je na svíčky, které Olga s Mirkem vyrábějí už čtvrtý rok války (stejně jako maskovací sítě). Po celou dobu byla možnost s někým, kdo měl zájem, popovídat o všem možném, co návštěvník měl na srdci. Při odchodu z kostela si návštěvníci mohli vzít domů dva lístečky. Jeden s citátem o naději a jeden s nějakým úkolem, který pomáhá všimati si naděje v našem životě. Návštěvníků nakonec přišlo přes 200. Celé to bylo krásně vymyšlené a díky patří nejen Olze a Mirkovi, ale i dalším pomocníkům přímo na místě: Věře Pavlíčkové, Heleně Strouhalové, Marušce Francové a Petrovi Bouchnerovi. Jsem rád, že jsem u toho taky mohl být.

• *Vláda Kašpar*

Před Tebou, Pane, temno ztrácí sílu svou aneb Noc kostelů u Salesiánů

Po všech covidech, přestavbách a Otefestech jsme se po pěti letech pustili do Noci i v kostele sv. Václava. Chtěli jsme se pochlubit rekonstruovaným kostelem a domem, proto byly hlavním bodem programu komentované prohlídky, o které byl podstatně větší zájem než minule.

Historický exkurz jsme letos zaměřili na nedávno zesnulého Aloise Švehlíka, který začal svoji divadelní dráhu právě v našem domě, v našem kostele. Celý večer vyvrcholil modlitbou se zpěvy Taizé. Podivuhodný byl téměř dvacetičlenný sbor zpěváků a hudebníků, který se sešel ad hoc pouze k této příležitosti. Věková škála účinkujících vedla od zpěváčků základní školy po filharmoniky v penzi. Děkujeme Vítovi Zajacovi, který se skvěle ujal vedení. Boží slovo, ticho i hudba se zpěvy působila na nás všechny. Máme radost z toho, že i lidé, kteří běžně do kostela nechodí, se zapojili do modlitby díky, přání, proseb. Svě úmysly mohli psát během celého večera, zde jsme se za ně modlili.

Oceňujeme, že mnoho našich sousedů přijalo pozvání a přišlo na některý z programů. Velké díky patří samozřejmě celému týmu organizátorů.

• P. Václav Čunek SDB

Zdolat vrchol! Aneb s Centrem Don Bosco na Sněžku

„Kolegové, dali jsme to, zážitek intenzivní, hrábli jsme si všichni, ale bylo tam krásně.“ Tahle zpráva přistála v sobotu 7. června v pracovním chatu pracovníků Centra Don Bosco. Červen bývá v CDB ve znamení zakončovacích víkendů Kurzů přípravy na život. Celý školní rok se po sedm víkendů skupinka mladých lidí bez zázemí vlastní rodiny schází a společně s lektory se věnuje jak praktickým tématům „do života“ (peníze, bydlení, práce, navazování vztahů apod.), tak i společnému sdílení, komunikaci, hrám a zážitkům. Já osobně se Kurzů neúčastním, „jen“ zpracovávám technické záležitosti, k nimž patří i fotografie.

Je zajímavé pozorovat, jak se s každým víkendem stávají tváře účastníků uvolněnějšími a je i fyzicky vidět, že mezi nimi roste důvěra.

Program Kurzů tvoří převážně lektoři, ale naslouchají u toho přáním a potřebám konkrétních účastníků. Letos z toho vzešla pořádná výzva! Jak zaznělo v úvodu, mladí projevili zájem vidět východ slunce na Sněžce, naší nejvyšší hoře. Na Kurzu není prostor pro „hurá akce“, a tak všemu předcházela pečlivá příprava k zajištění bezpečnosti všech zúčastněných. Ale šli do toho - lektoři i mladoši, a odměnou byl opravdu hluboký zážitek. Jsme vděční i za Boží podporu, protože předpověď počasí se tvářila, že na vrchu bude tak akorát mlha a nevlídno. Ale na fotce vidíte, že tam byla opravdová Krása :-).

Ze zápisu z víkendu:

„V sobotu hodinu po půlnoci jsme vyrazili od Pomezních bud na výpravu směr Sněžka. Cesta nebyla jednoduchá – čelili jsme nejen fyzické námaze a chladnému větrnému počasí, ale i vlastní únavě a vnitřním pochybnostem a obavám. Přesto jsme to zvládli. Společně. A když se nad vrcholkem začalo rozlévat první světlo nového dne, odměnou nám byl nejen nádherný východ slunce, ale hlavně hluboký pocit, že jsme něco dokázali. A to nás čekala ještě cesta zpět – sedm kilometrů dolů. Ani ta nás však nezlomila. A i tuto poslední etapu jsme zvládli, někteří i s úsměvem. Odpoledne jsme si konečně dopřáli zasloužený odpočinek a večer jsme zakončili slavnostně – promítáním fotek z výslapu, sdílením zážitků, hrami i připomínkou všech předchozích víkendů, které jsme spolu prožili. Únava byla znát, ale radost a sounáležitost ještě víc.“

• *Za tým Marie Benáková*

Věří celé Česko

Jedná se o celonárodní iniciativu, která vychází z odkazu Cyrila a Metoděje a snaží se o otevřený dialog o víře v dnešní české společnosti. Jejím cílem je připomenout duchovní odkaz věrozvěstů Cyrila a Metoděje. Chce zdůraznit nejen historický a kulturní význam těchto věrozvěstů, ale především jejich poselství víry a naděje, které je aktuální i dnes.

Projekt zahrnuje:

- komiksovou tramvaj „Metodějská CyriLinka“ – originální design tramvaje, která jezdí od května do října centrem Prahy – pokud se v létě chystáte do Prahy na výlet, stojí za to ji vidět
- populárně-edukativní animovaný film na Youtube a krátká videa na sociálních sítích (při otevření aplikace Youtube na řádek s lupičkou zadáte Věří celé Česko)
- školní programy napříč Českem – děti se mohou seznámit s odkazem Cyrila a Metoděje
- celonárodní sociologický průzkum o vztahu Čechů k víře – hledání odpovědí na otázku „Jsme opravdu jedním z nejvíce ateistických národů?“ – první výstupy průzkumu budou dostupné 5. 7. 2025 a finální 28. 9. 2025

Cílem tohoto projektu je vyvolat diskusi nad stavem víry, identity a hodnot v České republice, obnovit obsah a smysl svátku Cyrila a Metoděje s důrazem na duchovní dědictví a také nabídnout prostor k zamyšlení i pro ty, kteří sami nevěří, ale zajímá je, co víra může znamenat pro druhé.

Na závěr jako ochutnávka této iniciativy: otázka, kterou najdete na zmíněné tramvaji: „Věříš, že skutečně nevěříš?“

Tomuto projektu byla udělena záštita olomouckého biskupa Mons. Josefa Nuzíka. Pokud by někoho zajímal tento projekt, více na www.vericelecesko.cz

• Věra Pavlíčková a Olga Tenková

Jak vařit vřelou farnost – radí kuchařka Máňa

Jsou lidé, kteří by si v církvi přáli větší vřelost. Víte, ono je to ale těžké. Zkoušelo se to i ono. Někdy jsme se k někomu více přiblížili, třeba jsme se mu i více otevřeli a najednou pink! Ten druhý se ztratil, uzavřel. Tak jsme se uzavřeli také. To je pochopitelné.

Nebo nám některý kněz dodal kuráž a my jsme se více zapojili a najednou pink! Jiný názor, který byl přijat s nelibostí. A už se pochopitelně nechceme vyjadřovat. Ať si to udělají, jak chtějí.

Nebo jsme procházeli svojí krizí a nebyl vedle nás nikdo, kdo by nás obklopol důvěrnou blízkostí a modlitbou. Pink.

Nebo zkrátka nejsme kontaktní, máme za celý týden v práci lidí dost, chceme mít aspoň v neděli klid. Pink!

Dary Ducha svatého, který nám byl vylit o letošních Letnicích, mají sloužit společenství. Zkusme ještě jednou uvěřit v církev, ve které můžeme prožívat vzájemnou blízkost s lidmi.

Možná proto naši předci vkládali do svých vyprávění sousloví jako: Když Pán Bůh dá, Zaplat Pán Bůh atd. Nám už mohou znít archaicky, ale při povídání, jak se máme, můžeme právě s věřícím člověkem sdílet i naši naději v Boha. Zkusme to. Mějme odhodlání a dary Ducha svatého už se projeví nově a fresh.

Malý recept pro ty, kteří chtějí zkusit ve farnosti vařit:

Pro přátele: Až vyjdu z kostela, budu mít spoustu času (nebojte, nebudete tam stát věčně, ale ta představa je důležitá) a vyslechnu člověka, který se se mnou dá do řeči. Ten druhý si své povídání rozvrhne tak, aby mu zbyla ještě polovina z jeho spousty času na vyslechnutí toho druhého. Dary Ducha svatého staví na spravedlnosti a uměřenosti. Pro ty, co neznáme: Až si sednete v kostelní lavici, zkuste slovy nebo očima, jak vám to bude příjemné, pozdravit ty, kteří tam sedí kolem i ty, co si tam sednout teprve přijdou. Dary Ducha svatého staví na přirozenosti.

• *Dobrou chuť a fresh Dary přeje kuchařka Máňa*

Kostel svatého Václava v Rosicích nad Labem jako pozoruhodná církevní a kulturní památka

Motto: Do domu Hospodinova půjdeme s radostí... Žalm 122

Tento chrám vedený jako kulturní památka 2134/1 byl postaven v 16. století. Byl však připomínán již roku 1350, kdy patřil Opatovickému klášteru (Rosice byly jeho filiální obcí). Prvními faráři tu byli Zbych a Lukáš. Za Viléma z Pernštejna došlo ke zrušení rosické fary, jež se stala filiální k Pardubicím. Roku 1583 původně dřevěný kostel vyhořel. Byl však postaven téhož roku znovu hejtmanem Adlspachem z Damsdorfu. Byl již kamenný, jednolodní s gotickými okny a presbytářem. Loď byla pojednána ve stylu pozdní renesance. Roku 1627 byl znovu postižen požárem, jenž zničil matriční i farní zápisy. Ve 2. polovině 16. století tu sloužil farář podobojí Achilles Jan Berounský, v letech 1654-70 byl chrám filiální k Pardubicím. Roku 1787 vznikla rosická lokálie, k níž patřily podle F. K. Rosůlka Krchleby, Lány na Důlku, Srnojedy a Svítkov. Hlavní oltářní obraz českého národního patrona sv. Václava je od neznámého autora, roku 1853 byl restaurován chrudimským akademickým malířem J. Papáčkem (1821–1882). Vedle chrámu stojí dřevěná zvonice ve tvaru šestibokého hranolu z roku 1587 s křížkem osazeným roku 1866. Zvonice – kulturní památka 2134/2 – má jeden zvon z roku 1587, ostatní pocházejí z roku 1670 a 1723. Hřbitov vznikl roku 1589 (cesta do Srnojed bývala proto nazývána umrlčí).

Za druhé světové války farář Mons. Josef Kašpar podle svědectví M. Svatošové ukrýval na půdě fary odbojáře proti nacismu. Občan Rosic Jan Nováček udržoval styk s radistou výsadku SILVER A Jiřím Potůčkem, zastřeleným v lesíku mezi Rosicemi a Trnovou 2. července 1942. Určitou dobu pobývala v Rosicích Marie Kouřilková, jež převážela skupinu ležáckých dětí z pardubického Zámečku do Prahy do rasového úřadu v Dykové ulici. První historická zmínka o Rosicích je již z roku 1225, kdy patřily pánům z Mrdic, kteří měli tvrz u Heřmanova Městce.

• *PhDr. Jiří Kotyk, PhD.*

Charita

Hudba pro hospic spojila desítky lidí

Koncert, který proběhl na podporu Domácího hospice Andělů strážných, se stal krásným propojením hudby a lidské laskavosti. V srdci kostela sv. Bartoloměje se rozezněly nejen tóny, ale i vděčnost, naděje a hluboká vzájemnost. Děkujeme všem návštěvníkům, kteří svou přítomností a darem podpořili činnost pardubické Charity. Velké díky směřujeme ke zpěvákům, hudebníkům i panu dirigentovi Janu Míškovi za jejich vřelé nasazení a citlivý hudební projev. Poděkování patří také pardubické farnosti za laskavé přijetí a poskytnutí prostor.

Máte-li chuť podpořit Domácí hospic Andělů strážných i nadále, můžete tak učinit převodem na sbírkový účet: **2300796054/2010**.

Vaši podpory si nesmírně vážíme. Pomáháte nám být nablízku tam, kde jde o víc než jen o péči – kde jde o důstojné chvíle na konci života.

Hledáme kolegy s velkým srdcem

Máte rádi práci s lidmi a záleží vám na tom, co děláte? Přidejte se do týmu Oblastní charity Pardubice! Pracujeme s dětmi, seniory, lidmi v nouzi... a hledáme nové kolegy na různé pracovní i dobrovolnické pozice.

Hledáme například:

- pečovatelky a pečovatele do Pardubic, Holic nebo Lázní Bohdaneč
- sociálního pracovníka do služeb pro rodiny a pro pěstouny
- brigádníky do pobytových služeb
- dobrovolníky na doučování dětí

Ať už hledáte plný úvazek, brigádu nebo dobrovolnictví – ozvěte se! Budeme rádi, když se k nám přidáte. Těšíme se na vás! Aktuální nabídky a kontakty najdete pod QR kódem nebo na našem webu.

Volná místa →

Půjčovna pomůcek: Pomáháme žít doma naplno!

Oblastní charita Pardubice provozuje půjčovnu kompenzačních pomůcek, které usnadňují domácí péči a přispívají k důstojnému životu v pohodlí domova.

Díky nim můžete zůstat déle aktivní a soběstační.

Půjčujeme například vozíky, polohovací postele, berle, chodítka i kyslíkové koncentrátory - zkrátka vše, co vám nebo vašim blízkým pomůže v každodenním životě.

Najdete nás v Pardubicích (+420 777 756 099) a Holicích (+420 777 756 098).

Pro více informací nebo pro zapůjčení pomůcky nás neváhejte kontaktovat!

Vše potřebné zjistíte na našem webu.

- *Za Charitu Pardubice Kryštof Matula*

O poslechnutí Božího hlasu

Je-li Bůh a je-li takový, jak nám ho líčí evangelia... ... následuj mě ...

Modleme se společně za nová duchovní povolání.

Mnozí z nás, kteří čtou tyto řádky, zažili přelomové období v šíření evangelia a po roce 1989 se dočkali svobody vyznání. Pohlédneme-li do historie tohoto období, můžeme stále naplno cítit nadšení a obrovskou radost, že jsme se dočkali. Výuka náboženství se rozbíhá na všech stupních škol. I na gymnáziu v Pardubicích. Velký zájem studentů – zda opravdový nebo pouze zvědavý, nevím. Posluchárna nabitá - „jako když se žene silný vítr“.

Mezi posluchači těchto přednášek sedí naše rodačka Šárka, která zatím ani netuší, jaká veliká Boží milost zasáhne její srdce. Podařilo se mně ji vyhledat a s jejím laskavým svolením vám všem předkládám úžasné svědectví o poslechnutí Božího hlasu.

Proč jste si zvolila řád bosých karmelitek?

Do kláštera jsem vstoupila v roce 1991, bezprostředně po dokončení střední školy. Pocházím z rodiny, kde nás děti k Pánu Bohu nikdo nevedl, takže když jsem v dospívání s milostí Boží uvěřila, bylo mi jasné jedno: Je-li Bůh a je-li takový, jak nám ho líčí evangelia, pak adekvátní odpovědí na Jeho lásku je zasvětit mu celý život; je to to nejlepší, co můžu se svým životem udělat. Dá se říct, že v mém případě přišla konverze ruku v ruce s oním biblickým „následuj mě“.

Brzy nato jsem narazila na spisy svaté Terezie od Ježíše (z Avily), oslňující osobnosti, světice velice praktického založení, stojící pevně oběma nohama na zemi, zároveň však velké mystičky a učitelky duchovního života. Karmel – řád, ke kterému přínáležela a který zreformovala, mi byl blízký svým zaměřením: život v klauzuře věnovaný kontemplativní modlitbě zvláště za kněze. A tak jsem po maturitě požádala o přijetí do tehdy jediného konventu bosých karmelitek v Čechách.

Ráda bych na tomto místě „vysekla poklonu“ našim starým sestrám, které povětšinou nastoupily do kláštera krátce po II. světové válce. V roce 1950, kdy komunisté pozavírali kláštery a internovali řeholníky, mnohé z nich byly teprve v noviciátě, respektive složily zatím jen (do)časné sliby. Komunita byla násilně rozehnána, sestry podle věku přiděleny na různá místa v pohraničních „záchytných“ kláštorech, pracovaly v továrnách. Na složení věčných slibů si počkaly dalších dlouhých 18 let až do dočasného uvolnění poměrů v roce 1968. Nový dorost přijímat nesměly, postupně vymíraly (převratu v roce 1989 se jich dožilo pouze pět), o obyčejném klauzurním životě se jim mohlo tak akorát zdát – a přesto zůstaly Pánu Bohu a svému povolání věrné a důvěřovaly navzdory lidsky beznadějně situaci.

Jsem velmi vděčná za to, že jsem svůj noviciát absolvovala pod vedením těchto statečných sester. Moje obláčka byla posledním přijetím hábitu v „internačním“ klášteře v Jiřetíně pod Jedlovou; krátce po ní jsme se stěhovaly do Prahy, do našeho kláštera komunisty zabraného a po revoluci vráceného v restitucích. Tam jsem také v roce 1996 složila své věčné sliby.

Nyní žijete jako poustevnice. Co Vás vede k životu v samotě?

Proč právě poustevnický život?

Do Svaté země přišli s křížáckými výpravami mnozí zbožní Evropané latinského ritu, kteří se usadili po vzoru proroka Eliáše na hoře Karmelu, aby zde jako poustevníci „horlili horlivostí pro Hospodina zástupů“. Karmelitánský řád vznikl tak, že tito poustevníci požádali jeruzalémského patriarchu sv. Alberta o sepsání řehole, která by upravovala jejich život. Takže kořeny řádu jsou nepochybně poustevnické; o obnovu původní řehole a původního eremitského ducha usilovala i svatá Matka Terezie od Ježíše, i když její učení obsahuje i výrazné prvky společného života.

Osobně mi byl tento charakter řádu vždycky blízký, ale konkrétní podnět k životu v samotě vyšel v mém případě z vnějších podmínek a okolností, sama bych o takový způsob života aktivně neusilovala. Ale Pán Bůh dopustil a postupně jsem zjistila, že přesně tenhle život je mi „šitý na míru“.

Nyní již přes 10 let žiji v domažlickém klášteře augustiniánů, který ovšem řád nevyužívá a kde mi otcové pronajímají část kvadratury. Mimo jiné se starám o zdejší klášterní kostel. Věřím, že si mě sem Kristus Pán přivedl, a doufám, že naplňuji Jeho vůli.

Existují v církvi různé „druhy“ poustevníků?

V zásadě se dělíme na poustevníky, kteří spadají pod jurisdikci některého z řeholních řádů, a na poustevníky pod vedením diecézního biskupa. Řádoví poustevníci zůstávají členy svého institutu, dostávají dispens od komunitního života a jejich představenými nadále zůstávají představení toho kterého řádu. Jejich řád či kongregace je (obvykle dočasně, někdy však i trvale) uvolňuje k životu ve větší samotě. Diecézní poustevníci skládají sliby čistoty, chudoby a poslušnosti do rukou svého diecézního biskupa a řídí se pravidly života, jakousi obdobou řehole, která je přizpůsobena jejich konkrétní situaci.

Většina biskupů moudře požaduje po adeptech poustevnického života, aby měli za sebou minimálně základní noviciát v některém klášteře. Teoreticky je možné odbýt si „učednická léta“ u jiného „zavedeného“ poustevníka, ale v praxi jsem se s tím nikdy nesetkala.

Protože tedy prakticky každý z nás prošel noviciátem v některém klášteře, bývá spiritualita jednotlivých spolubratří a spolusester ovlivněna spiritualitou jejich původního řádu.

Poustevníci německy mluvících oblastí pořádají jednou za tři roky v rámci celoživotního vzdělávání setkání s přednáškami. Tato setkání se obvykle konají v nějakém exercičním domě, trvají 5 dní a bývají tam zváni řádoví i diecézní „kolegové“.

Kdo je Vaším vzorem? Kde hledáte inspiraci ke svému způsobu života?

Karmelitánská řádová formule při skládání slibů začíná slovy: „Toužím žít životem věrného následování našeho Pána Ježíše Krista spolu s Pannou Marií ...“, takže prvotní dva vzory jsou jasné: Kristus Pán sám a Jeho nejsvětější Matka.

Stanovy karmelitek zdůrazňují aspekt následování Krista, který se uchýloval do samoty a modlival se na hoře, jak o tom píší evangelia. To je mi blízké.

Ze svatých poustevníků je mi vzorem sv. Máří Magdaléna pro svoji kajícnost a lásku k Pánu Bohu. (Podle tradice žila po Kristově nanebevstoupení coby poustevnice v dnešní jižní Francii.)

Jakým způsobem se živíte?

Po poustevnících se obvykle vyžaduje, aby byli schopní se o sebe materiálně postarat sami (lakonicky řečeno: uživit se) a nebyli nijak na obtíž diecézi.

Vydělávám si zdobením svíček (obvykle pro různé liturgické události) a malováním na hedvábí (křestní roušky), občas překlady z němčiny. Pomáhám také zdejšímu varhanáři-restaurátorovi. Důležité pro mě je, abych za prací nemusela nikam vycházet a mohla ji dělat přímo doma, v klášteře. Bohu díky, zatím se mi daří tímto způsobem si práci organizovat a nouzi nestrádám. Navíc lidé jsou tu štědrí, dostávám např. zeleninu apod.

Co představuje z Vašeho hlediska největší nebezpečí pro poustevníka?

Egocentrismus, z pohodlnění a sklouznutí k pouhému „single životu“.

Jak reagovali starousedlíci na zřízení poustevny a Váš pobyt zde?

Překvapivě dobře a vstřícně, což – jak jsem zjistila u ostatních spolubratří a spolusester poustevníků – vůbec není samozřejmé. Místní farníci mě rovněž podporují hmotně, jak už jsem zmínila.

Jaké naděje si děláte a jaký cíl sledujete svým poustevnickým životem v dnešní době?

„Abych Bohu sloužila a na věky spasena byla.“ Což je odpověď na hned první katechismovou otázku: „K čemu jsme na světě?“

Doufám, že s pomocí Boží a z Jeho milosti prospívám svou modlitbou a obětí Církvi svaté a nesmrtelným duším.

Nikdy jsem svého rozhodnutí zasvětit se Pánu Bohu nelitovala. Přišly i chvíle těžké a různé nečekané životní zvraty, ale ono základní vědomí, které stálo na počátku mého povolání, že totiž to nejlepší, co mohu se svým životem udělat, je dát ho Pánu Bohu, mě nezklamalo.

Pochválen buď Pán Ježíš Kristus!

Přešlo mnoho let. Máme úžasné podmínky pro šíření Božího království. I naše rodačka Šárka – dnes sestra Petra – se ohlíží za svým putováním po životní cestě, na kterou ji téměř nečekaně pozval Nebeský Otec. Umíme i my naslouchat Božímu hlasu, s odevzdaností a důvěrou odpovědět a vykročit?

Bože, dej nám sílu a milost, abychom s důvěrou vložili svůj život do Tvých rukou a kráčeli podle Tvé vůle spolu s Tebou. Vždyť Ty jsi Cesta, Pravda a Život. Dej, ať všechny modlitby za ulice, celé naše město a za všechny, kteří tady s námi žijí, jsou vyslyšeny. Vždyť „kde jsou dva nebo tři, jsem Já uprostřed nich“ ...

Královno apoštolů, oroduj za nás!

• Anna Hofericová

Rozhovor s otcem Piotrem

Po čtyřech letech působení ve farnosti se loučíme s otcem Piotrem Antkiewiczem, který je od srpna ustanoven ve farnosti v Rokytnici v Orlických horách. Tato skutečnost byla důvodem poprosit o krátký rozhovor.

(Rozhovor vedli manželé Agnieszka a Zdeněk Lukavští.)

Otče Piotre, jaké byly Tvoje první dojmy, když jsi k nám přišel do Pardubic?

Pardubice jsou jedna z největších farností Diecéze královéhradecké, takže se ve mně probudil strach a obavy, zda přechod bude hladký a zvládnu změnu farnosti bez problému. Každá farnost je trochu jiná a je potřeba nejprve poznat prostředí a lidi, kteří zde žijí. A to vždy rodí nějaké obavy a strach.

Na co nejraději vzpomínáš ze svého působení v naší farnosti?

Těchto okamžiků je hodně, patří mezi ně osobní setkávání s lidmi, ministrantské schůzky a výlety (třeba i chození s ministranty na kebab nebo pizzu). Nebo také i setkávání s klubem seniorů, se společenstvím rodin a s mládeží.

Jaké chvíle pro Tebe byly nejtěžší a co Ti v nich nejvíce pomohlo?

Kněz je na prvním místě člověk, takže i já jsem jich měl několik a bylo zde plno chvil zkoušek a beznaděje. V těchto chvílích jsem hledal pomoc v první řadě v modlitbě a u Pána Boha, ale samozřejmě pomáhá i vděčné slovo nebo sdílení s rodinami.

Zde si člověk uvědomí: já mám své problémy - ale i všichni ostatní mají jiné, své. Tímto sdílením se člověku uleví a uvědomí si, že není jediný a jiní mají problémy třeba i horší.

Je něco, co ses během svého působení zde naučil nebo si uvědomil nového?

V Pardubicích jsem se naučil hodně věcí. Ze začátku jsem se obával dětské mše svaté, ale časem se to pro mě stalo velkou radostí. Naučil jsem se toho nebát a pracovat s dětmi. Bavilo mě focení při různých příležitostech a vedení farního Facebooku. Vytváření květinových výzdob v kostele pro různé příležitosti.

Co pro Tebe znamenala naše farnost a lidé, se kterými jsi tu byl v kontaktu?

Farnost pro mě vždy byla místem radosti, duchovní podpory a osobního růstu. Poznal jsem zde lidi, kteří mi byli inspirací svým životem, vírou i ochotou pomáhat. Společně jsme vytvářeli mnoho projektů, které nejen obohatily naši komunitu, ale také přispěly k jejímu duchovnímu rozvoji. Každé setkání, ať už šlo o běžné rozhovory nebo společné aktivity, mě obohatilo a naučilo dívat se na svět s větším pochopením a pokorou. Moc jsem si vážil osobních rozhovorů.

Jaké jsou Tvoje oblíbené knihy a filmy a jak nejraději trávíš volný čas?

Nejoblíbenější kniha je „Duch liturgie“ od Ratzingera, nebo knihy eschatologické o konci světa, věčnosti. Volný čas nejraději trávím výzdobou kostela, jízdou na kole a výlety v Čechách, ale i v mém rodném Polsku. Nejraději mám blízké polské město Vratislav. Je plné historie, kterou zde zanechali i Češi.

Jak se změnila Tvoje víra nebo služba během let strávených u nás?

Víra je proces, který nikdy nekončí. Víra se proměňuje v čase - je to stejné jako na houpacíce. I moje víra se v Pardubicích vyvíjí a vyvíjela. Díky společenstvím, která zde jsou a která mě tak vřele přijala, je má víra pevná a silná. Ale jak říkám - je to proces, člověk má v tomto směru pořád co dělat.

Máš nějaký vzkaz nebo povzbuzení pro farníky, kteří tu zůstávají?

Nebojte se zapojovat do aktivního života farnosti. I farnost je proces, který není nikdy zakončen. Váš aktivní přístup a zapojení vytváří funkční a živou farnost. Je zde hodně aktivit a hodně aktivních lidí, ale je i hodně aktivit, kde by se pomoc nových lidí hodila.

Na co se těšíš ve svém novém působišti?

Do nové farnosti jdu s plným nasazením a nadšením. Chci tuto farnost vést dále na cestě víry. Po mých předchůdcích je zde mnoho dobrého, a v tom chci pokračovat. Nejdu tam jako nějaký „spasitel“, který chce všechno měnit a začínat znova. Těším se, až poznám celou historii farnosti, abych pochopil, jak v této farnosti lidé přistupují k víře a k Bohu a abych je v tomto maximálně podpořil.

Co říkáš na volbu papeže Leona XIV.?

Za volbu nového papeže jsem rád. Je to papež pro současnou dobu. Líbí se mně, že na začátku mluví o pokoji a míru, který tento svět potřebuje nejvíce, a hlavně také každý z nás.

Jak Tě můžeme i nadále podpořit?

Budu vděčný za každou modlitbu a samozřejmě budu rád, pokud se třeba zastavíte na kávu nebo jen tak. Rád vás všechny uvidím. Je to jen 1 hodina a 8 minut autem.

Chtěl bys na závěr něco dodat, co Ti leží na srdci?

Jsem hodně vděčný za čas, který jsem mohl v Pardubicích strávit. Byl to pro mě velmi užitečný a velmi intenzivně strávený čas.

Jsem velmi rád za 4 roky strávené po boku otce biskupa Josefa, který je pro mě opravdovým farářem. Je velice skromný a pokorný.

Biskup Josef dělá z pardubické fary opravdový domov a toho všeho si ohromně vážím. Další domov pro mě je společenství rodin, které mě přijalo velmi dobře a prožívám s nimi všechny radosti a strasti. Jsem vděčný za senior klub a společenství dětí a mládeže, se kterými mi bylo dobře.

Pardubice navždy zůstanou v mém srdci.

Kalendář

(Nejen) Salesiánský kalendář

V novém školním roce nás čeká mnoho akcí. Kalendáře se plní rychle, a tak pokud chcete, zapíšte si do toho svého následující:

Pout' do Luže pro všechny generace: 13. září (auty, na kole, pěšky, autobusem...)

Svatováclavský den u Dona Boska: 28. září

Adventní duchovní obnova: 29. listopadu (host: P. Libor Všetula SDB)

Adventní koncert Scholy od sv. Václava

a připomínka 20 let od založení Centra Don Bosco: 7. prosince

Bosco Times (oslavy svátku Dona Boska): 24. až 25. ledna 2026

Farní festival 2026: 31. května 2026

Volná místa na klučičích táborech!

Salesiánské středisko nabízí ještě volná místa na klučičích táborech. Pro mladší kluky (8 až 10 let) na Míčově od 5. do 11. července – čeká je dobrodružný příběh Duny.

Na starší kluky (11 až 14 let) se ve stejném termínu těší ležení v Kněžicích, které uvítá mladé samuraje. Přihlášky najdete na webu Střediska v sekci Tábory.

www.salesianipardubice.cz/stredisko-mladeze/tabory/

Nábožka a kroužky v Salesiánském středisku mládeže

I v příštím roce nabízíme dětem a mladým nábožka, jejichž cílem je vést děti k osobnímu vztahu s Bohem, životu ve společenství a učit je kritickému myšlení.

Rozpis ročníků, lektorů a časů bude k dispozici na webu Střediska začátkem července.

Dále se můžete těšit na nejrozličnější kroužky a volnočasové aktivity. Budou probíhat zhruba stejně jako letos: stolní tenis, taneční kroužek, sportovky, pánská skupinka, spolčo 11+ a spolčo 14+. Časy budou vzhledem k rozvrhům mladých dobrovolníků známé až v polovině září. Budou opět na webu Střediska a zároveň dáme vědět i na farní web do Aktualit.

ne	22.6.	Slavnost Těla a Krve Páně + průvod (9:00 kostel sv. Bartoloměje)
		Zahradní slavnost – loučení s P. Piotrem Antkiewiczem
		Tuněchody – pouť (18:30)
so	28.6.	Večeřadlo Panny Marie (7:00 kostel sv. Jana Křtitele)
		Setkání seniorů u Salesiánů (8:00 kostel sv. Václava)
		Modlitba za národ (17:30 kostel sv. Jana Křtitele)
ne	29.6.	Slavnost sv. Petra a Pavla, apoštolů
		Sbírka Charita
		<i>Uzavření kostela sv. Bartoloměje - přesun mši svatých do klášterního kostela</i>
čt	3.7.	Svátost smíření (10:00 - 14:00 kostel sv. Jana Křtitele)
pá	4.7.	Svátost smíření (16:00 - 18:00 kostel sv. Jana Křtitele)
		Modlitby za kněze (17:00 kostel sv. Jana Křtitele)
so	5.7.	Slavnost sv. Cyrila a Metoděje (9:00 a 18:00 kostel sv. Jana Křtitele)
ne	6.7.	<i>Třebosice – není mše svatá</i>
	9.7-13.7.	Konference Charis
ne	20.7.	Sbírka Pastorační aktivity farností
so	26.7.	Setkání seniorů u Salesiánů (8:00 kostel sv. Václava)
ne	27.7.	Poutní mše svatá (17:00 kaple sv. Anny)
		<i>Kostel sv. Jiljí – není mše svatá</i>
po	28.7.	Modlitba za národ (17:30 kostel sv. Jana Křtitele)
čt	31.7.	Svátost smíření (10:00 - 14:00 kostel sv. Jana Křtitele)
pá	1.8.	Svátost smíření (16:00 - 18:00 kostel sv. Jana Křtitele)
		Modlitby za kněze (17:00 kostel sv. Jana Křtitele)
so	2.8.	Večeřadlo Panny Marie (7:00 kostel sv. Jana Křtitele)
ne	10.8.	<i>Třebosice – není mše svatá</i>
pá	15.8.	Slavnost Nanebevzetí Panny Marie (18:00 klášterní kostel)

KALENDÁŘ AKCÍ | 23. 8. – 21. 9.

so	23.8.	Jáhenské svěcení Jeronýma Pelikovského (14:30 Litomyšl)
ne	24.8.	Pouť ke sv. Bartoloměji (16:00 kostel sv. Bartoloměje v Kuněticích)
čt	28.8.	Modlitba za národ (17:30 kostel sv. Jana Křtitele)
so	30.8.	Setkání seniorů u Salesiánů (8:00 - kostel sv. Václava)
ne	31.8.	První dětská mše svatá (10:00 klášterní kostel)
		Poutní mše svatá (17:00 kostel sv. Jiljí)
st	3.9.	Večer chval (19:00 kostel sv. Jana Křtitele)
		Uzávěrka Zpravodaje farnosti č. 5
čt	4.9.	Setkání pastorační rady farnosti (19:00 farní sál)
so	6.9.	Dny evropského dědictví
		Večeřadlo Panny Marie (7:00 kostel sv. Jana Křtitele)
		Posvícení (10:30 Dražkovice) - <i>není mše svatá v Mikulovicích</i>
st	10.9.	Setkání seniorů (14:30 farní sál)
pá	12.9.	Koncert sboru Continuo Pardubice – 700 let Rosic (18:00 kostel sv. Václava v Rosicích)
so	13.9.	Pouť do Luže (pořádají Salesiáni)
ne	14.9.	Posvícení (10:30 Ostřešany) - <i>není mše svatá v Mikulovicích</i>
		Poutní mše svatá (15:00 Kokešov)
		Vychází Zpravodaj farnosti č. 5
	14.-17.9.	Duchovní obnova pro seniory ve Slavoňově
ne	21.9.	Vysvěcení nového oltáře (9:00 kostel sv. Bartoloměje) + farní den

www.farnost-pardubice.cz
facebook.com/farnostPardubice
instagram.com/Pardubicefarnost
